

אוהב אותם, (אז) כף ידבק אדם לאהב את הקדוש ברוך הוא אהבת נפשו ורוחו לדבק בו. זהו שכתוב נפשי אויתך בלילה, (כלומר) נפשי ממש.

אף רוחי בקרבי אשחרך, אתדבק כף אהבה רבה בלילה, שצריך אדם מאהבתו של הקדוש ברוך הוא לעמד בכל לילה להשתדל בעבודתו עד שיתעורר הבקר, וימשך עליו חוט של חסד. ששנינו, אשרי חלקו של אותו אדם שאוהב את הקדוש ברוך הוא אהבה כזו, וצדיקי האמת הללו שאוהבים את הקדוש ברוך הוא כף, העולם מתקיים בעבורם, ושולטים על כל הגזרות הקשות שלמעלה ולמטה.

(היא) (כדי שיתקיים העולם בעבורם).

למדנו, אותו צדיק שנדבק ברוחו ונפשו למעלה במלך הקדוש באהבה כראוי, שולט בארץ שלמטה, וכל מה שגזור על העולם מתקיים. מנין לנו? מאליהו, שכתוב (מלכים א' יז) ה' אשר עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי.

בא ראה, בשעה שבאות הנשמות הקדושות ממעלה למטה, ואותם צדיקי העולם שולפים אותם מהמלך ומהגבירה, מעטים הם. שבאותה שעה שירדת, עומדת לפני המלך, ורצונו של המלך להתבונן בה, כמו שבארנו, בשעה שנושב הקדוש ברוך הוא רוח בכל חיל וחיל של השמים, כל החילות נעשים, ועומדים במקומם. זהו שכתוב וברוח פיו כל צבאם. ומהן מתעפכות עד שהקדוש ברוך הוא מוריד אותן למטה.

רחימותא דנפש ממש, ודא הוא רחימותא שלימתא, רחימותא דנפשיה ורוחיה. כמה דאתדבקו אלין בגופא, וגופא רחים לון. (פ"א גרין) כף יתדבק בר נש לרחמא ליה לקודשא בריך הוא, רחימותא דנפשיה ורוחיה, לאדבקא ביה. הדא הוא דכתיב נפשי אויתך בלילה (כלומר) נפשי ממש.

אף רוחי בקרבי אשחרך, אתדבקא כף ברחימותא סגיא, בלילה. דבעי בר נש מרחימותא דקודשא בריך הוא, למיקם בכל ליליא, לאשתדלא בפולחניה, עד דיתער צפרא, ויתמשך עליה חוטא דחסד. דתניא, זכאה חולקיה דההוא בר נש דרחימותא דא רחים ליה לקודשא בריך הוא, והגי (אינון) זכאי קשוט דמרחמין ליה לקודשא בריך הוא הכי, עלמא מתקיימא בגיניהון, ושלטין על כל גזירין קשין דלעילא ותתא. (נ"א היא) (גין דוחקנים עלמא בגיניהון).

תאנא, ההוא זכאה דאתדבק ברוחיה ונפשיה לעילא, במלכא קדישא, ברחימותא כדקא יאות. שליט בארעא דלתתא, וכל מה דגזר על עלמא אתקיים. מנא לן, מאליהו. דכתיב, (מלכים א' יז) ה' יי אשר עמדתי לפניו אם יהיה השנים האלה טל ומטר כי אם לפי דברי.

תא חזי, בשעתא דאתין נשמתין קדישין מעילא לתתא, ואינון זכאי עלמא משלפי להו ממלכא ומטרוניתא, זעירין אינון, דבההוא שעתא דנחית, קיימא קמי מלכא, ורעותא דמלכא לאסתכלא בה, כמה דאוקימנא, בשעתא דנשב קדשא בריך הוא רוחא בכל חילא וחילא דשמיא, כלהו חילין אתעבידו, וקיימי בקיומיהו, הדא הוא דכתיב (תהלים לב) וברוח פיו כל צבאם. ומנייהו אתעפכו עד דקודשא בריך הוא (דף ט"ז ע"ב)

ממעלות ממעלה למטה, ואותם צדיקי העולם שולפים אותם מהמלך ומהגבירה, מעטים הם. שבאותה שעה שירדת, עומדת לפני המלך, ורצונו של המלך להתבונן בה, כמו שבארנו, בשעה שנושב הקדוש ברוך הוא רוח בכל חיל וחיל של השמים, כל החילות נעשים, ועומדים במקומם. זהו שכתוב וברוח פיו כל צבאם. ומהן מתעפכות עד שהקדוש ברוך הוא מוריד אותן למטה.